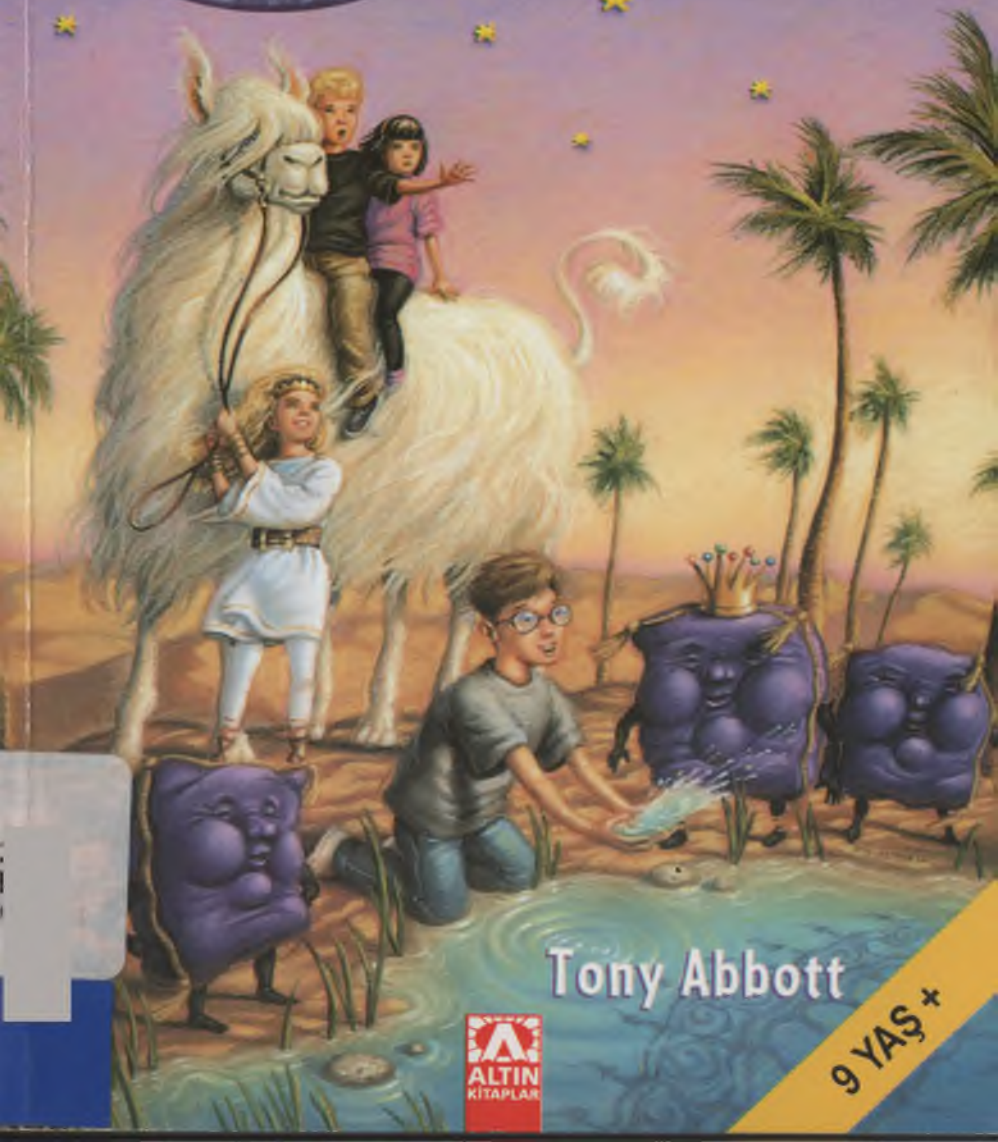

DROON'UN SIRLARI

Volkana Yolculuk

Tony Abbott

ALTIN
KITAPLAR

9 YAŞ +

Gizli Bir Kapı
Sihirli Bir Merdiven
Gelin Hep Birlikte
Dron'un Sırlarını Keşfedeelim!

Eric, Julie ve Neal'ın bir sorunu vardı. Kötü Lort Sparr, dostları Prenses Keeah'tan sihirli mücevheri çalmıştı. Üç arkadaşın prensese yardım etmeleri gerekiyordu. Lort Sparr'ın mücevheri gizli sarayında sakladığını öğrenmişlerdi. Ancak bir sorun vardı, gizli saray bir volkanın içindeydi !

ISBN 975-21-0713-3

9 789752 107137

ALTIN
KİTAPLAR

Bandrol Uygulamasına İlişkin
Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 51
ikinci fıkrası ç
bandrol taşıması z

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE SECRETS OF DROON
JOURNEY TO THE
VOLCANO PALACE

YAYIN HAKLARI

SCHOLASTIC INC.
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI

RESİMLEYEN

TIM JESSELL
DAVID MERRELL

BASKI

1. BASIM / OCAK 2007
AKDENİZ YAYINCILIK AŞ
Matbaacılar Sitesi Nu.: 83
Bağcılar - İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 975 - 21 - 0713 - 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sok. Nebioğlu İş Hanı
Cağaloğlu - İstanbul

Tel.: 0.212.513 63 65 / 526 80 12
0.212.520 62 46 / 513 65 18

Faks: 0.212.526 80 11

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

Volkana Yolculuk

Tony Abbott

TÜRKÇESİ
GAMZE GÜNDÜZ

Bayan Shwarz'a ve onun
harika büyüçülük sınıfına...

Yoksa Yolculuk

Tom Abbot

İçindekiler

1- Rüyalar	7
2- Zamanın Kumları	16
3- Öğle Vaktindeki Vaha	24
4- Sparr'ın Krallığı	31
5- Duman ve Aynalar	38
6- Cadıyla Tanışma	45
7- Vahşi Canavar	51
8- Sparr'ın Sırrı	57
9- Tehlike Çeşmesi	64
10- Eve Giden Kapı	71

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

10	1. General Remarks
11	2. The University of Chicago
12	3. The University of Chicago
13	4. The University of Chicago
14	5. The University of Chicago
15	6. The University of Chicago
16	7. The University of Chicago
17	8. The University of Chicago
18	9. The University of Chicago
19	10. The University of Chicago

* *
Bir *
*

Rüyalar

Eric Hinkle (Erik Hinkıl), nefes alamıyordu.

Etrafını saran hava; sıcak, karanlık ve dumanlıydı. Şeytani büyücü Lord Sparr (Lort Spar), hemen ardındaydı ve onu karanlık bir tünelin derinliklerine doğru kovalıyordu.

Lord Sparr, "Artık sırrımı öğrendiğine göre." diye bağırdı ardından. "Buradan asla çıkmayacaksın!"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum! Droon (Drun)'dan çıkmama izin ver! Gitmeme izin ver, lütfen!" diye yalvardı Eric.

Sparr'ın ağızından çıkan tek kelime, "ASLA!" oldu.

Büyücünün gözleri öfkeyle parlıyordu. Kulağının arkasındaki garip yüzgeçler parlak ve mordu. Büyücü, gittikçe yaklaşıyordu. Daha çok ve daha çok!

Eric'in önündeki tünel ikiye ayrılıyordu.

İçinden bir ses, "Sağa git!" dedi.

"Aman Tanrım!" Eric güçlkle yutkundu. Sağını ve solunu hep birbirine karıştırırdı. Hangisi sağdı? Karar vermesi bir saniyesini aldı. "Bu taraftan!"

Önündeki tünellerden birine doğru hamle yaptı.

"Hayır!" dedi içindeki ses. "Sağdaki!"

Eric taş bir duvara doğru koşarken Sparr, "İşte şimdi seni yakaladım!" diye bağırdı. "Sırrım güvende!"

Eric, "İmdat!" diye haykırdı. "Tuzığa düştüm."

Sparr saldırıyordu.

Eric yolun dışına doğru sıçradı.

Küüt!

Eric, "Aahhh!" diyerek inledi.

Gözlerini açtı. Odasındaydı. Çarşafına sım-sıkı sarılmış bir hâlde, vücudunun yarısı yerde diğer yarısıysa hâlâ yataktaydı. Bu hâliyle tıpkı bir mummyaya benziyordu.

"Uff!" dedi. "Ne kâbustu ama."

Kapı açıldı, annesi kapı aralığında dikiliyordu. "Eric, o ses de neydi öyle?"

Eric kendini çarşaftan kurtarmaya çalışırken, "Şey, sanırım yataktan düştüm." dedi. "Ama iyiyim."

Bayan Hinkle oğlunun kalkmasına yardım ederken, "Bu arada Eric, Droon nerede?" diye sordu.

Eric neredeyse tekrar yere düşecekti. "Ne?"

"Uykunda konuşuyordun." dedi annesi. "Droon diye bir yerden söz ediyordun."

Eric yutkundu. Gözlerini kırptı. Ağzını bir şeyler söylemek için açtıysa da tek bir söz söyleyemedi.

Droon, bir sırdı. Hiç kimsenin, onun ve arkadaşlarının bodrum merdivenlerinin altında buldukları inanılmaz dünyayı bilmemesi gerekiyordu.

Büyücü Galen, kimseye anlatmamaları için onlara söz verdirtmişti. Ama sorun şuydu ki, Droon'a gittiği günden beri başka bir şey düşünemiyordu. Üstelik Droon'u rüyalarında da görmeye başlamıştı.

Ayrıca Prens Keeah onlara, eğer Droon'u rüyalarında görürlerse bunun tekrar geri dönecekleri anlamına geleceğini söylemişti.

"Şey, Droon bizim uydurduğumuz bir yer. Neal (Niil), Julie (Culi) ve benim."

Yalan söylemekten nefret ediyordu, ama Droon -ve şeytani Sparr- hakkında daha fazla şey öğrenmeden bunu diğer insanlara anlatmak tehlikeli olabilirdi.

"Kulağa çok gizli bir şey gibi geliyor." dedi annesi. "Bu arada arkadaşların aradı, buraya geliyorlarmış."

Eric çabucak giyindi. Bir an önce Neal ve Julie'ye rüyasını anlatmalıydı.

Arka bahçeye indiğinde küçük pasaklı bir köpeğin çimenlikte Neal'ı kovaladığını gördü.

Hırr! Köpek sürekli Neal'ın ayağını ısırıyordu.

“Kes şunu, Snorky (Snorki)!” Neal bahçenin öbür tarafına doğru bir bisküvi fırlattı, köpek de bisküvinin ardından sıçrayarak gitti. “Hey, Eric.”

“Burada olmana çok sevindim.” dedi Eric. “Oldu. Droon ile ilgili çok garip bir rüya gördüm.”

Neal, “Ben görmedim.” diyerek kafasını salladı. “Snorky’ye bir şeyi alıp geri getirmeyi öğretirken o kadar yorulmuşum ki yatağa bile varamadan öylece uyuyakalmışım.”

Eric, “Bense uyandığımda yerdeydim!” dedi. “Çok garipti. Sanki Droon’dan birileri bana mesaj göndermiş gibiydi.”

Tam o anda Julie bahçeye girdi.

Eric hızla ona doğru koştu. “Julie, çok garip şeyler oluyor...”

Julie, “Dur da önce sana rüyamı anlatayım.” dedi. “Droon ile ilgili.”

“Ben de!” Eric’in nefesi kesilmişti. “Onun büyük sırrını bildiğim için Sparr beni kovalıyordu, ama sırrın ne olduğunu unuttum.”

“Hımm...” Julie dudağını ısırıldı. Bir şeyleri anlamaya çalışırken hep böyle yapardı.

“Ben, büyük bir havuzdaydım, gerçekten susamıştım ve su içmeyi çok istiyordum, ama bir şey beni korkuttu. Ne olduğunu hatırlamıyorum, ama çok iğrençti.”

Hırr! Snorky koşarak çimenlikten geri geldi. Dişlerini Neal’ın sağ ayakkabısının parmak uçlarına geçirdi.

Neal, “Bırak ayakkabımı!” diye bağırdı. “Bir dakika... şimdi hatırladım. Ben de korkunç bir rüya gördüm. Gerçi çoğunu hatırlamıyorum, ama...”

Julie, “Ama ne?” diye sordu.

Neal omuz silkti. “Ayağımla ilgili bir şey olduğunu hatırlıyorum. Droon’daydım ve ayağım acıyordu.”

Snorky, bu sefer de Neal’ın sol ayağına doğru zıpladı.

“Topuğum!” Neal ayağını sallayarak köpekten kurtardı.

Julie, “Evet, topuğunu yiyor.” dedi.

“Belki de öğreniyordur.” Neal başka bir bisküvi fırlatır fırlatmaz Snorky koşmaya başladı. “Hadi içeri girelim.”

Üç çocuk Eric'lerin mutfağına arka kapıdan girdiler ve bodruma doğru ilerlediler.

Julie, "Droon, sırlarla dolu." dedi. "Cevabını bulmamız gereken sırlarla. Geri dönmeliyiz."

Neal kaşlarını çattı. "Ya tüm rüyalarımız gerçek olursa? Yani, demek istediğim, benim rüyam epeyce garipti."

Eric, "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." dedi.

Bodrum merdivenlerinden indiler. Ortalık her zamanki gibi dağınıktı, hatta dağınıktan da öteydi. Eric burayı daha fazla beklemeden temizlemesi gerektiğini biliyordu.

Planı, tüm eski oyuncakları ve hurdaları bodrumdan atmaktı. Neal ve Julie de ona yardım edeceklerini söylemişlerdi.

Artık geri döndüğümüzde, diye düşündü Eric.

Merdivenlerin altındaki küçük kapıyı açtı. Küçük, boş bir odaya girdiler.

Kapıyı kapattılar. Eric ışıkları söndürürken herkes nefesini tuttu.

Vuuş! Altlarındaki yer, gözden kayboldu.

Onun yerini uzun, uçan bir merdiven aldı.

Basamaklar aşağıdan, Droon diyarından gelen ışıkla parlıyordu.

Eric, "İşte geri dönüyoruz." diye fısıldadı. "Acaba merdivenler bu sefer bizi nereye götürececek merak ediyorum."

Neal, "Acaba Droon'da gündüz mü, yoksa gece mi?" diye sordu.

Julie, arkadaşlarının sözünü kesti, "Hadi konuşmayı bırakalım da öğrenelim."

Üç arkadaş yavaşça merdivenin basamaklarından indiler. Hava sakin ama serindi. Altlarındaki gökyüzü koyu maviydi, yıldızlarsa mücevherler gibi parlıyordu.

Dev ayın altın renkli ışığı, merdivenleri aydınlatıyordu.

"Gece." diye fısıldadı Eric.

Sonunda üç arkadaş yine Droon'daydılar.

Zamanın Kumları

Her yerde göz alabildiğince yayılmış bir kum denizi vardı. Kum tepeleri -kumullar- tüm ufuk çizgisini kaplıyordu.

“Vay canına!” dedi Neal. “İlk kez bir çöl görüyorum.”

Ay ışığı kumulların altın gibi parıldamasına neden oluyordu.

Julie, “Bu müthiş.” dedi. “Droon, geceleri çok güzelmiş.”

Eric serin havayı içine çekti ve yüksek bir kum tepesini işaret ederek, “Hadi şu kumula tırmanalım.” dedi. “Etrafa bir bakalım.”

Merdivenin son basamağından da indiler. Kum sıcacıktı.

Kumulun tepesine tırmanıp etrafı incelediler. Az ötede çizgili bir çadır vardı. Shaggy (Şegi) adlı altı bacaklı hayvan, çadırın dışında dikiliyordu. Çocuklar onları Droon'a ilk geldikleri seferden tanıyorlardı. Bunlara, pilka deniyordu.

Neal, "Birileri kamp yapıyor sanırım." dedi.

Eric çadırın tepesinde uçuşan garip, mor bir bayrak fark etti. "Dikkatli olalım, ne çıkacağını bilemeyiz."

Julie, arkalarını işaret ederek, "Fazla seçme şansımız yok." dedi. "Merdivenler yok oluyor."

Üç arkadaş, gökkuşağı rengindeki basamakların gözden kayboluşunu izlediler.

Neal, "Umarım her neredelerse daha sonra onları yine bulabiliriz." dedi.

Yavaşça çadıra yaklaştılar. Girişin önü, büyük bir kumaş parçasıyla kapatılmıştı.

Julie atıldı. "Hadi gizlice içeri girelim."

Birden çadırdan bir ses yükseldi. "İçeri gelin!"

Julie nefesini tuttu ve kumaşı kaldırdı. Üç arkadaş içeriye baktılar.

Arkadaşları Prenses Keeah (Kiah), bir halıda oturuyordu. Açık mavi bir elbise giymişti. Uzun sarı saçlarının arasında altın bir taç vardı.

Hemen yanında yaşlı büyücü Galen (Galen) Uzunsakal ve onun yardımcısı oturuyorlardı. Çadırın içinde iyice kabartılmış mor renkli yastık yığınları vardı.

Keeah çocukları görünce, "Tekrar hoş geldiniz!" dedi.

"Hepimiz sizi bekliyorduk." dedi Max (Meks) mutlulukla cıvıdayarak. Max, örümcek bir cüceydi. Sekiz bacağı vardı, yapışkan ağ fırlatabiliyor ve duvarlara tırmanıyordu. Yüzü ise bir cüceninki gibi tombuldu, turuncu saçları düz ve dimdikti.

Arkadaşlarıyla birlikte çadıra girerken Eric gülümsüyordu. "Geldiğimizi nasıl anladınız?"

Keeah, "Ben geleceği görebiliyorum!" dedi.

Julie'nin nefesi kesilmişti. "Gerçekten mi?"

Galen sertçe, "Keeah." dedi. "Sahip olduğun gerçek sihirli güçlere saygı duymalısın. Sahip olmadığın şeyleri uydurmamalısın... şimdilik sahip olmadığın şeyleri."

Prenses surat astı. “Özür dilerim.” dedi. Üç arkadaşa döndü. “Aslında geleceği göremiyorum. Sadece hepinizi rüyamda gördüm ve geleceğinizi tahmin ettim.”

Eric, Julie ve Neal’a bir bakış attı. “Biz de rüyalar gördük, ama bunlara bir anlam veremedik.”

Galen, “Droon’da, büyücüler rüyaları haberci olarak kullanabiliyorlar.” dedi. “Bazen rüyalar, olacakları bize önceden haber verir. Şafakta tüm bunları daha iyi anlayabiliriz belki, başladığımız zaman...”

Neal, mor yastıklardan birini hızla halıya doğru itti.

Yastık, “Hey!” diyerek hırladı. “Bana vurdun! Üstelik tam da biraz şekerleme yaparken!”

Neal sıçradı. “Pa... pardon!” Şaşkınca etrafına bakındı. “Bir saniye, o yastık az önce gerçekten benimle konuştu mu?”

Max, kahkahalara boğuldu. “O, bir Lumpy (Lampı)!”

Neal surat astı. “Lumpy ya da değil, yukarıdaki dünyada yastıklar konuşmaz!”

Keeah gülümsedi. “Max’in demek istediği, o üstüne oturduğun şey bir yastık değil, mor bir Lumpy’ydi.”

İşte o anda çocuklar tombul yastıkların üzerindeki yuvarlak yüzleri fark ettiler. Yanakları çıkıntılı, burunları ise mor tenis toplarına benziyordu.

Yaratıklardan biri ayağa kalktı, gerindi ve esnedi. Kısa, tombul kolları ve tıknaz bacakları vardı.

“Benim adım, Khan (Han).” dedi. “Tam solunuzdaki kumulda bulunan, Lump (Lamp) diyarındaki Lumpy’lerin kraliyim. Biz Lumpy’ler Droon’da bulunan en iyi çöl izcileriyiz. Belanın kokusunu alırız.” Havayı koklamak için durdu. “Tehlike her yerde.”

Eric, “Şey... tanıştığımızıza memnun oldum!” dedi.

Galen, mavi kaftanına sarınarak kalktı. “Şimdi dışarı gelin, yarın ne yapacağımızı konuşmamız gerek.”

Çadırın dışındaki hava ılık ve tatlıydı.

Julie, “Burası gerçekten huzur dolu.” dedi.

Keeah ise, “Dün öyle değildi.” diye yanıtladı onu. “İşte zaten bu yüzden buradayız.”

Eric bir gün önce neler olduğunu sordu.

Khan mor yumruğunu havada sallayarak, "Lord Sparr." dedi. "Kırmızı mücevheriyle neredeyse kentlerimizden birini yok ediyordu. Şansımız varmış ki korkunç ateş elini yaktı, o da kaçtı."

Eric, kırmızı mücevheri hatırlıyordu. Ona, Şafağın Kırmızı Gözü diyorlardı. Büyücü Sparr, onu Keeah'tan çalmıştı ve Droon'u ele geçirmek için kullanmayı planlıyordu.

Galen, "Şafağın Kırmızı Gözü doğanın tüm güçlerine hükmedebilir: Ateşe, suya, rüzgâra ve gökyüzüne. Gerçekten çok güçlüdür." diyerek çocukları bilgilendirdi. "Dün, Droon şanslıydı, ama yarın olamayabilir." Keeah bir yeri işaret ederek, "Sparr'ın saklı diyarda bulunan Kano'ya, kendi gizli yerine kaçtığını düşünüyoruz." dedi.

Galen'in yüzü sert bir ifade aldı. "Orası, korkunç bir yerdir, tehlikeli ve ölümcül bir yer. Sparr oraya girmemize asla izin vermeyecektir."

Neal da onayladı. “Bunu yapmamız için aptal olmamız gerek.”

“İşte o buna izin vermeyeceği için...” diye ekledi Keeah. “...biz de tam olarak öyle yapacağız.”

Bu konuşma üzerine üç çocuk da sessiz kaldı.

Eric gözlerini kırptırdı. “Tehlikeli ve ölümcül, ha?”

Khan onayladı. “Ve Lumpy’ler de size yol göstermek için yanınızda olacaklar.”

Galen, “Sparr’dan önce Göz’ü bulmalıyız. İpin ucunda Droon var.” dedi.

“Var mısınız?” diye sordu Keeah.

Eric önce Julie’ye, ardından da Neal’a baktı, onların da en az kendisi kadar korkmuş olduklarını biliyordu.

Sonunda Julie konuştu. “Sanırım varız.”

Neal, “Biri haritayı getirsin.” dedi. “Tam olarak nereye gittiğimizi bilmek istiyorum.”

Max kıkırdadı. “Haritaların pek yardımı olacağını sanmıyorum, Lord Sparr bir volkanda yaşıyor!”

Öğle Vaktindeki Vaha

Dakikalar sonra güneş, uzak kumulların ardından kendini göstermeye başladı.

Keeah, "Vakti geldi." dedi.

Sonra hep birlikte büyük bir kumulun tepesine tırmandılar. Galen, güneşin üzerine doğduğu kum düzlüklerini gösterdi. "Kano'nun kapısı doğuda gizlidir. Efsane diyor ki, kapı olmadığı bir yerde de görünebilir."

Eric yavaşça başını sallıyordu. "Tamam. Anladım. Harika. Şey... o dediğini bir daha tekrarlar mısınız?"

Kumda ileri geri dolaşırken Max bunun bir bilmece olduğunu söyledi. “Sparr’ın gizlendiği yeri kimse tam olarak bilmiyor.”

Julie yine dudaklarını ısırmağa başlamıştı. “Pe-ki öyleyse Kano’ya giden kapıyı nasıl bulaca-ğız?” Bu arada Galen çoktan kumuldan inmeye başlamıştı. “Bilmecenin cevabını bularak.” diye düşüncesini belirtti.

Khan, “Her şeyin bir sırası var.” dedi. “Kilo-metrelerce sürecek yolculuğumuz önce basit bir koklamayla başlayacak.” Havayı kokladı ve bir yeri işaret etti. “Bu taraf doğu.”

Birkaç dakika içinde Khan ve Lumpy’ler ça-dırı toplamış ve yola koyulmuşlardı bile.

Max, “Doğuya!” diye cıvıladı.

Hırr! Galen’in tüylü pilkası Leep (Lip), ço-cuklar teker teker üzerine atladıkça heyecanla inliyordu.

“Artık yola çıkıyoruz!” diye bağırdı Julie.

Saatlerce sıcak kum tepelerinde gittiler. Ki-lometreler boyunca sıcaktan kavrulan beyaz kumun dışında hiçbir şey görmediler.

“Sanırım kaybolduk.” dedi Neal alnını siler-ken. “Yani demek istediğim, sanırım doğuda-

yız, ama ben hiç kapı görmüyorum. Gördüğüm iki şey var. Onlar da kum ve daha çok kum.”

Eric uzaktaki bir yeri işaret ederek, “O da ne öyle?” dedi.

Uzaktaki kumulların arasında bir gölge gibi durarak rüzgârda sallanan ağaçlar vardı.

Julie, bunun bir serap olduğunu söyledi. “Bilirsiniz işte, çöldeyken gördüğünüzü zannettiğiniz, ama aslında var olmayan şeyler.”

“Hayal.” diye içini çekti Eric. “Tam şu anda serin suyla dolu şehir havuzunu hayal ediyorum.”

Neal, “İstediğin suysa, alacaksın.” dedi. “Birkaç dakika içinde bir su birikintisine dönüşeceğim, çünkü.”

Keeah, “Hayır, dönüşmeyeceksin.” dedi. “İleride bir vaha var. Orada biraz dinlenebilir ve su bulabiliriz.”

Hızla ilerlediler ve kısa sürede, kumulların arasında yeşermiş bir grup palmiye ağacının bulunduğu bir yere vardılar. Buranın tam ortasında soğuk, masmavi suyu olan bir havuz vardı.

Eric ve arkadaşları, Leep'ten kayarak inip rüzgârda usulca sallanan palmyelerin gölgesine sığındılar.

Julie, bunun rüyasındaki havuz olmadığını söyledi. "Bu göletin hiç de iğrenç bir yanı yok."

Neal, "İşte, bu iyi." diye bağırdı. "Çünkü ben gerçekten çok ama çok susadım." Neal, Julie ve Keeah göletin kenarına gidip su içmeye başladılar.

Lumpy'ler ve pilkaları çözünce hepsi birden başlarını eğip su içtiler.

"İçin." dedi Khan. "Belki, suyu bir daha ancak kilometreler sonra bulabiliriz."

Eric, göletin kenarında gölgelik bir yer kaptı. Avuçlarını birleştirip açarken tatlı havayı içine çekip veriyordu. Su o kadar ısıtılıydı ki tazeleyici görünüyordu. Sudan büyük bir yudum alabilmek için eğildi.

Gördüğü şey karşısında donup kalmıştı.

Keeah ne gördüğünü sordu.

Eric dikkatle gölete bakıyordu. "Yansımam..."

Neal, güldü. "Evet, bayağı sert görünüyorsunuz."

Julie, "Hepimiz öyle görünüyoruz." diye ekledi.

Eric, "Hepsi bu değil." diye mırıldandı. Göletin yüzeyinde kendi yüzü vardı. Kafasının ardında, rüzgârda yavaşça sallandıklarını bildiği palmiye ağaçlarının tepeleri görünüyordu.

Ve palmiyelerin ardında da... dev bir kapı! Siyah demirden yapılmış, palmiyelerin ardında yükselen bir kapı.

Eric hızla döndü ve yukarı baktı.

Tekrar gölete döndü. Kapı oradaydı, yansı-mada, öylece gün gibi görünüyordu!

"Görünmez bir kapı!" diye fısıldadı. "Bilmecedeki gibi, aslında var olmadığı yerlerde görünüyor!"

Neal ellerini ovuşturarak, "Ne?" dedi.

Eric, "Onu bulduk!" diye haykırdı. "Onu gölette görebiliyorum. Kano'nun girişini. Ama aslında gölette değil, orada!" diyerek palmiyelerin arkasını işaret etti. "Kano'nun girişi tam şurada!"

Galen, hızla oraya geldi. Max kumun üzerinde koşuşturuyordu. Keeah, Neal ve Julie de Eric'e doğru koştu.

Hepsi önce palmiyelerin arkasındaki açık gökyüzüne, sonra da gölete baktılar.

Keeah, "Evet, orada." dedi. "Ama hâlâ görünmez durumda. Nasıl içeri gireceğiz?"

Neal, göletin kenarında durdu ve avuçlarını suyla doldurdu. "Bir fikrim var." Kapının olması gereken yere doğru, palmiyelerin arkasına koştu.

Avucundaki suyu havaya doğru fırlattı.

Ssss! Su, havada bir şeye çarpıp aşağı doğru süzüldü.

Bir an içinde, işte oradaydı. Bir parça siyah demir!

Sonra bir de Julie denedi.

Ssss! Siyah kapının bir kısmı daha görünür hâle geldi.

Lumpy'ler dâhil, herkes ellerini, kovalarını ve hatta botlarını suyla doldurdular.

Foşş! Fışş! Foşş!

Sonunda giriş, önlerinde beliriverdi. Kapı, vahanın palmiyelerinin ardında muazzam ve parıltılı bir şekilde duruyordu.

Galen, yüzünde korkuyla karışık bir saygı ifadesiyle dikiliyordu. "Bakın! İşte Sparr'ın gizli sığınağını bulduk! Bu, Kano'nun kapısı!"

* *
Dört *
*

SPARR'İN KRALLIĞI

Demir kapı, gölgesini vahanın üzerine düşürerek kumulların üzerinde yükseldi.

Khan, pilkalara, “Çabuk! Çabuk!” diye bağırdı. Tüylü yaratıklar kara kapıyı dirsekleriyle dürttüler. Kapıyı tekrar tekrar zorladılar.

Max, Leep'in başında oturuyordu. “Çabuk ol, su kuruyor! Kapı yok olacak!”

Çat! Çut! Dev kapı, çatırdayarak açılmaya başladı.

“Sonunda!” diye yutkundu Eric. “Başardık!”

Hepsi birlikte içeri girdiler.

Taaak! Kapı, arkalarından büyük bir gürültüyle kapandı.

Hava o anda daha sıcak bir hâl aldı. Etraf kahverengi bir sisle kaplıydı ve kötü kokuyordu, gökyüzü Droon'un geri kalanında olduğu gibi açık ve bebe mavisi değildi.

Max cıvıladı. "Sparr'ın gizli imparatorluğuna girmiş bulunuyoruz. Burası, Kano'nun en iğrenç yeridir!"

Khan yanındaki Lumpy'lere hafifçe fısıldadı. "Kokuşmuş! Tıpkı tahmin ettiğim gibi."

Galen, dumanlı kahverengi havaya baktıkça kendi kendine kafasını sallayıp gülümsüyordu. "Evet, bu iyi! Çok iyi!"

Neal öksürerek, "Affedersiniz efendim, ama bunun neresi iyi acaba? Burası o kadar kötü kokuyor ki nefes alamıyorum." dedi.

Büyücü onu, "Kapıda hiç Ninn yoktu." diye yanıtladı. "Bu da demek oluyor ki Lord Sparr henüz bizim burada olduğumuzu bilmiyor. Ama biz yine de acele etmeliyiz."

Tekrar pilkalara binip yollarına devam ettiler ve çok geçmeden kendilerini dik bir kayalı-

ğın tepesinde dikilirken buldular. Ani bir rüzgârla birlikte hava bir an için açıldı. Derin, kara bir vadinin üzerinde duruyorlardı. Toprak kilometreler boyunca yanmış ve kararmıştı. Bunun nedenini anlamak güç değildi. Vadinin tam ortasında dev gibi kara bir koni vardı.

Yüksek bir dağa benziyordu, ama tepesi açıktı ve ortasında da büyük bir lav havuzu püskürüyordu. Julie'nin nefesi kesilmişti. "Bu, bir volkan!"

Galen, "Burası Kano'nun kalbidir, aynı zamanda da Lord Sparr'ın karanlık dağ evi." dedi ve işaret etti. "Gelin."

Yaşlı büyücü, hepsinin önünden dörtnala gitmeye başladı. Leep, sırtında çocuklarla hızla giderken Max de kendi pilkasının yelesine sımsıkı tutunmuştu. Khan ve Lumpy'leri de hemen onların ardındaydı. Sessiz ve çabuk bir şekilde vadinin merkezine vardılar.

Neal, "Belki de Sparr evde değildir." diye fısıldadı. "Bu, çok iyi olurdu gerçekten."

Dağa yaklaşırken Keeah, "Umarım Sparr buradadır." dedi. "Onunla savaşmak istiyorum."

Tıpkı onun annemle savaştığı gibi. Ayrıca o ne-redeyse Göz de oradadır.”

Neal, Eric ve Julie; Keeah'ın, annesi Kraliçe Relne (Relne)'nin kayboluşundan Sparr'ı so-rumlu tuttuğunu biliyorlardı. İki yıl önce Krali-çe Relne, Sparr'la amansız bir savaşa girmiş ve o günden sonra da onu bir daha gören olma-mıştı.

Galen, pilkasını dağa doğru, daha hızlı git-mesi için mahmuzladı. “Khan ve ben, girişi keşfe gideceğiz, bu arada siz de ateş canavarla-rına dikkat edin!”

Neal gözlerini kırıştıtırıp Julie'ye baktı ve, “Ateş canavarları mı?” dedi.

Eric, dağın önündeki büyük, pürüzlü kaya-ya güçlükle tırmanırken, “Belki de giriş şu bü-yük taşların arkasındadır.” dedi.

Keeah, Eric'e ne gördüğünü sordu.

Eric, “Fazla bir şey yok.” diye yanıtladı onu. “Bekle, bir açıklık gördüm! Oradan içeri... hey! Bu kaya hareket etti!”

Julie, tam Eric'in ayağının altında kıpırda-yan büyük yeşil gözleri işaret ederek, “Bunun

bir kaya olduğunu sanmıyorum. Bence bu bir... bir... canavar!”

Huşşşş! Yaratık, ağzından yanmış toprağı olduğundan da fazla karartan bir alev topu püskürttü.

Neal, “Ateş canavarı!” diye bağırdı.

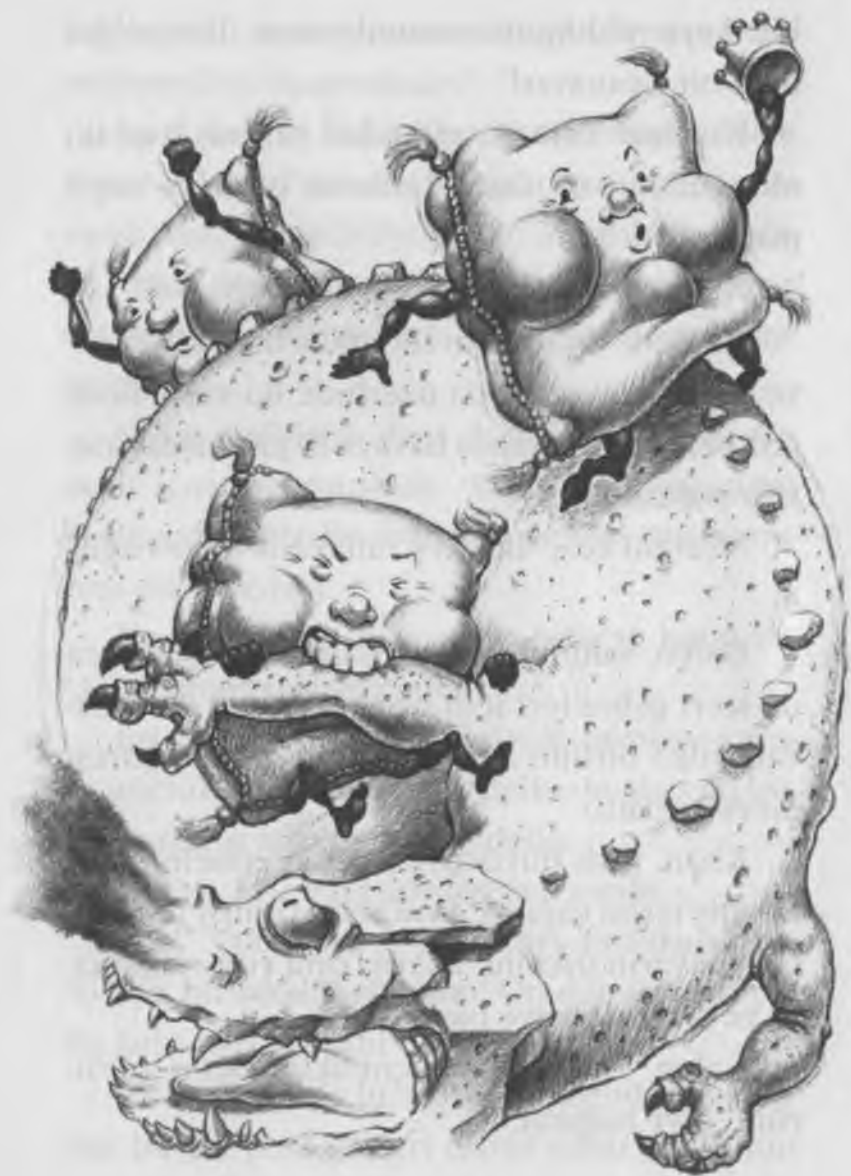
Aniden, kayalardan biri daha hareket etmeye başladı ve onun da üzerinde iki yeşil, koca göz beliriverdi. Başını havaya doğru kaldırarak alev püskürttü.

Neal bu kez, “İki ateş canavarı!” diye bağırdı.

Galen, saldırmaya hazırlanırken çocuklara da içeri gelmeleri için bağırdı. Sonra da canavarlardan birinin sırtına atlayıp onunla güreşmeye başladı.

Khan, yaşlı büyücüye yardım etmeleri için Lumpy’lerini çağırdı. Aynı anda Lumpy’ler ikinci canavarın üzerine atlayıp onu yumruklamaya ve tekmelemeye başladılar.

Galen, “Max, Khan çocukları içeri götürün!” diye bağırdı.

Taş derili canavarlar, Galen ve Lumpy'leri oldukça hırpalamış olmalarına rağmen, onlar dövüşe devam ediyorlardı.

Keeah, "Sizi bırakamayız!" diye bağırdı.

Yaşlı büyücü, "Bırakmak zorundasınız!" diye emretti. "Göz'ü bulun. Kurtulmamızın tek yolu..."

Büyücünün söyledikleri, ateş canavarlarının homurtularından artık duyulamaz olmuştu.

Max, Galen'in başının çaresine bakabileceğini söyledi. Khan hızla girişe doğru koşarak, "Çabuk olun! Hadi dağa!" diye bağıırıyordu.

Önde Max ve Khan, arkalarında dört çocuk, ateş canavarlarının arasından geçip gittiler.

Dağın yüzeyindeki açıklığa doğru koşup volkana girdiler.

* *
Beş * *

Duman ve Aynalar

Karanlık delikten koşarak içeri giren çocuklar, kendilerini çok geniş bir mağaranın içinde buldular. Lav havuzundan gelen kırmızı ışık, mağaranın duvarlarını aydınlatıyordu.

Eric ve Keeah'ın arkalarından sürünürken Neal, "Üff!" dedi. "Burası yanık kokuyor. Tıpkı evdeki, pizza fırınının koktuğu gibi."

"Tek farkı, pizzanın o güzel kokusunun eksik olması." diye ekledi Eric.

Khan, Sparr'ın bir şeyleri yakmak konusun-

da iyi olduğunu söyledi. “Umarım şehrimde yaptıklarını ona ödetebilirim.”

Julie titredi. “Biliyorsunuz, birçok insan volkana girmez, umarım buradan çıkabiliriz.”

Khan, “Eğer dikkatli olursak çıkarız.” dedi. “Ama her şeyin bir sırası var. Şimdi, ne tarafa gidiyoruz?”

Mağara karanlık, dumanlı ve bomboştu. Titreyen ışıktaki kaya içine kazılmış bir yol gördüler. Yol, yerin altına doğru gidiyordu.

Eric yolun nereye gittiğini biliyordu. Bunu nasıl bildiğinden emin değildi, ama biliyordu işte.

Yol, volkanın tam merkezine gidiyordu.

“Bu patikayı sonuna kadar izlemeliyiz.” dedi. “İçimde bir his var, bence Sparr, Göz’ü orada saklıyor.”

Julie, ona bundan nasıl emin olabildiğini sordu.

Keeah, “Çünkü merkez, büyük olasılıkla herhangi birinin girmekten korkacağı bir yerdir. Sparr da birilerinin Göz’ü bulmasını engellemek için ne gerekiyorsa yapmıştır.” diye yanıtladı.

Max onayladı. "Bizim burada olduğumuzu öğrenince işler daha da zorlaşacak."

Eric, Sparr'ın onların varlığını fark etmesinin ne kadar süreceğini ve fark ettiği anda da neler yapabileceğini merak etti.

Khan havayı kokladı. "Tehlike, bu yönde. Hadi gidelim."

Hep birlikte dolambaçlı bir yoldan aşağı inmeye başladılar. Patika, girdikleri seviyenin altına doğru fokurdayıp püsküren lav havuzlarının yanından geçerek iniyordu.

Grup, mümkün olduğunca ses çıkartmama-ya dikkat ediyordu.

Max, mağaranın çentikli duvarlarında tam bir örümcek gibi ilerliyordu. "Kaya gittikçe ısınıyor. Merkeze vardığımızdan nasıl emin olabileceğiz merak ediyorum."

Neal, "Orası lavı tuttukları yer." dedi.

Julie havayı kokladı. "Üff, bu koku da ne böyle?" dedi.

Neal aşağıya baktı. "Ayakkabılarım yanıyor! Ayy! Şimdi rüyamın nedenini anlıyorum!" Alevler sönene kadar ayakkabılarına vurdu. "Uf, bu gerçekten canımı acıttı!"

Eric, "Ninn'ler de canını acıtır!" diye tısladı.
"Sessiz ol!"

Çocuklar aşağıya inmeye devam ettiler.

Ortalık gittikçe ısınıyor, duman da iyiden iyiye artıyordu. Havadaki koku ise dayanılır gibi değildi. Keeah birden durdu. Elini havaya kaldırıp, "Yukarıda bir mağara var." diye fısıldadı. "Bir şeyler kıpırdıyor. Bir gölge..."

Aniden, mağaradan bir şey fırladı.

Bir adam, "Gardiyanlar, yakalayın onları!" diye derinden gelen sert bir sesle bağırdı. O adam, Lord Sparr'dı.

Neal'ın nefesi kesilmişti. "Hadi çıkalım buradan!"

Herkes patikadan yukarı doğru koşmaya başladı, ama Julie yerinden kıpırdamadı. Olduğu yerde donakalmış gibiydi.

Büyücü aynı ses tonuyla tekrar etti. "Gardiyanlar, yakalayın onları!"

Eric, Julie'ye doğru koştu. "Julie, hadi! Bu, Sparr, hani kötü olan adam! Seni dışarıya sürüklemem mi gerekiyor?"

Julie, "Bekle bir saniye." dedi.

“Beklemek mi?” diye haykırdı Eric. “O dev gibi Ninn’lerin gelip bizi yakalaması için mi? Hadi!”

Ne var ki Julie, kılını bile kıpırdatmadı. Saniyeler geçerken ne bir ayak sesi duyuldu ne de Ninn’ler onları yakalamaya geldi.

Hatta Sparr, öylece arkasına dönüp mağaraya geri girdi. Sanki mağaranın duvarına dokunuyormuş gibiydi, ama tam olarak da değil.

“Gördün mü?” diye mırıldandı Julie. “Bu, o değil.”

Max, diğerleriyle birlikte koşuşturarak geri geldi. “Siz ikiniz, hadi yakalanacağız!”

Julie gülerek, “Hayır, bakın bu Sparr değil, yani gerçek Sparr değil. Bu -tam olarak bilemiyorum- özel efekt gibi bir şey.”

Figür tekrar mağaradan çıktı, gözlerini bile kırpmıyordu. Neal, sahte Sparr yaklaştıkça korkuyla geri çekildi.

Sparr, “Gardiyanlar, yakalayın onları!” diye tekrar bağırdı.

“Ha!” dedi Julie. “Ben pek öyle düşünmüyorum, Sparr.” Sonra öne doğru eğilip büyücüyü

kolundan tutmak için bir hamle yaptı. Ama eli onun içinden geçip gitti!

Neal, "Vay canına!" diye fısıldadı.

Julie, "Ne demek istediğimi anladınız mı?" diye atıldı.

Keeah başını salladı. "Belki de Sparr, mücevher onu yaktığı için kendisinin bir eşini yapmıştır. Belki de gerçek Sparr yaralıdır."

Eric, "Aynalarla yapılan bir şey de olabilir." dedi.

Neal, görüntünün etrafında dolaşarak, "Gariip." dedi. "O Sparr, ama sahtesi!"

"Ama onlar değil!" diye telaşla bağırdı Max. Örümcek cüce, dev gibi duran kırmızı suratlı iki Ninn'i gösterdi. Doğruca üzerlerine geliyorlardı.

Koşmaya başlarken Khan, "Kötü bir şeylerin kokusunu almıştım." diye söylendi.

Ninn'ler tuhaf sesler çıkartıp tıslıyorlardı.

Büyük kılıçlarını çıkarırken, "Yakalayalım onları" diye bağırdılar.

* *
Altı * *

Çadıyla Tanışma

“Küçük olanları yakalayın!” diye bağırdı Ninn’ler. “Mor Lumpy kralını da!”

Çocuklar patikayı roket hızıyla koşmaya başladılar.

Buldukları ilk mağaradan içeri daldılar.

İki Ninn onları görmedi. Büyük ayaklarını yerlere vura vura mağaranın yanından geçip gittiler.

Eric, rahat bir nefes aldı. Sonra etrafına baktı. “Uf... kim seçti bu mağarayı?”

“Sen!” diye yanıtladı Neal onu.

Sıcak, kırmızı bir mağara olması gerekirken içerisi açık maviydi ve ılık bir rüzgâr esiyordu. Mağaranın tam ortasında ise inanılmaz güzellikte bir mavi su göleti vardı. Suyun yüzeyi cam gibi parlıyordu.

Julie, etrafı incelerken, "Vay canına!" dedi. "Burası rüyamda gördüğüm yer!"

Eric, "Sence bu normal su mu?" diye sordu.

Neal, "Ben iğrenç bir şey görmüyorum." dedi.

"Ben bundan hoşlanmadım." diye mırıldandı Khan.

Keeah yaklaştı. "Bir deneyelim bakalım."

Keeah çocuklara bazı özel güçleri olduğunu söylemişti. Ama onlar bu güçlerin tam olarak neler olduğunu bilmiyorlardı.

"Dikkatli ol!" diye onu uyardı Eric. "Burası Kano, unutma. Sparr'ın evi."

Keeah, suya dokundu.

Birden, havuzun derinliklerinden derisi pullarla kaplı bir yaratık ona doğru kayarak geldi.

Julie, "Dikkat et!" diye haykırdı. "Bu, bir deniz canavarı!"

Keeah, havuzun kenarından geriye doğru atıldı.

Uzun, yeşil pullarla kaplı bir kuyruk, yüzeyi büyük bir gürültüyle dalgalandırdı. Saniyeler sonra suların arasından bir kafa çıktı.

Bu, bir kadın başıydı!

Eric, "Deniz kızı!" diye mırıldandı.

Kadının teni bembeyaz, dudaklarıysa siyahtı. Uzun, yeşil ve ıslak saçları vardı. Omuzları koyu renkli ve pulluydu. Ayrıca, mavi gözleri bir çocuk-tan diğerine kayarken kısılıyordu.

"Hayır." dedi Max. "Deniz kızı değil."

Kadın konuştu. "Siz de kimsiniz?"

Sesi, derin ve tüyler ürperticiydi. Sanki mağaranın her yanından aynı anda geliyordu. Her kelime taş duvarlarda yankılanıyordu.

Keeah, arkadaşlarını süzdü, sonra kadına doğru döndü. "Şey... biz... ben Keeah, Droon'un prensesiyim. Bunlar da benim arkadaşlarım."

Kadının gözleri kıpırdamadı. "Yukarıdaki dünyadan arkadaşlar. Sparr sizden söz etmişti."

Julie ürpermişti. “Ne dedi peki? Lord Sparr bizim hakkımızda ne biliyor?”

Kadın cevap vermedi. Keeah’a döndü. “Şafağın Kırmızı Gözü için geldiniz.”

Eric atladı. “Bunu nasıl bilebilirsin?”

Kadın, “Ben, Demither (Demiter)’im.” dedi. “Bazıları cadı olduğumu söyler. Pek çok şey bilirim.”

Birden sivri uçlu kuyruğuyla suya bir fiske attı. Sıçrayan su, duvarlara değip tısladı.

Max, “Senden söz edildiğini duymuştum.” diye cıvıldadı. “Efendim Galen, senin şeytani işlerini anlatmıştı.”

Cadı, “Bazıları şeytani olmayı seçer.” dedi. “Bazıları da öyle olmaya zorlanır.” Demither dişlerini sıkıp suya daldı.

Eric, “Garip bir şeyler oluyor.” dedi. “Sanki acı çekiyormuş gibi.”

Max, hâlâ ona güvenmekten korktuğunu söyledi.

Foşş! Demither, tekrar suyun üzerinde yükseldi. “Şafağın Kırmızı Gözü, Alev Odası’nda.” Gözlerini kapatıp inledi. “Buzdan Köprü’yü geçtiğinizde onu bulacaksınız.”

Keeah, göletin kenarına geldi. “Eğer pek çok şey biliyorsan, bana annemin nasıl öldüğünü de söyleyebilir misin?”

Cadı, “Annen yaşıyor!” diye haykırdı. “Benim gibi o da lanetlenmiş bir hâlde tutsak.”

Keeah’ın nefesi kesilmişti. “Tutsak mı? Burada, volkanda mı?”

Cadı, “Burada değil... her yerde!” diye ağladı. “Bul onu ve ona yardım et. Bana kimse yardım etmedi!..”

* *
Yedi *
*

Vahşi Canavar

Dört çocuk birden Demither'e baktılar.

Keeah, "Demek doğruymuŝ!" dedi. "Annem yaşıyor. Biliyordum! Yaŝadığını biliyordum!"

Eric, "Neden bize yardım ediyorsun?" diye sordu. "Senin Sparr'ın arkadaŝı olduğunu sanıyordum."

Cadı, "Arkadaş mı?" diye inledi. Suyun üzerinde yükselmeye başladı, mağaranın tavanına doğru kıvrılırken pullu derisi hafifçe dalgalanıp bükülüyordu. "Ben... kimsenin... arkadaŝı... değilim!"

Keeah, "Bekle!" diye yalvardı. "Bilmem gerek..."

Ne var ki cadının pullu vücudu karanlık göletin içlerine doğru yavaşça kaydı, o aşağıya doğru inerken su sanki tıslıyordu.

Ardından suyun yüzeyi yeniden duruldu. Demither gitmişti.

Çocuklar uzun bir süre birbirlerine bakakaldılar.

Sonunda konuşan Julie oldu. "Görünüşe göre Lord Sparr onu kötü şeyler yapmaya zorluyor. Keeah, belki de Sparr gerçekten anneni lanetlemiştir."

Max, olanlardan hoşlanmadığını belirtti. "Demither yalan söylüyor olabilir."

Keeah, dikkatlice havuza bakıyordu. "Göz'e ihtiyacımız var."

Eric ona, "Göz aynı zamanda iyi şeyler de yapabiliyor mu?" diye sordu. "Ne bileyim, insanların iyileştirmek gibi şeyler mesela."

Keeah başını salladı. "Bir keresinde Galen bana mücevherin sahibinin istediği her şeyi yapabileceğini söylemişti."

Neal, "Harika!" diye mırıldandı. "Keşke benim köpeğim de öyle olsa."

Khan, mücevherin aynı zamanda tehlikeli de olduğunu söyledi. "Sparr bile onun gücüyle yaralandı."

Eric, Keeah'a dönüp, "Göz'ü senin için geri alacağız. Söz veriyorum. Ne olursa..." derken konuşması yarım kaldı.

Pat! Pat! Ayak sesleri, mavi mağaraya doğru yaklaşıyordu.

Julie, "Acele edin, yoksa hepimiz yakalanacağız!" diye bağırdı. O ve Neal önde Max ve Khan da onların arkasında dışarı çıktılar. Ama Eric ve Keeah çıkmayı başaramadılar.

Eric, "Kayaların arkasına, çabuk!" diye seslendi.

Mağara girişinin yanında duran kayaların arkasına saklandılar.

İçeriye on tane Ninn girdi. Aralarından garip, karanlık bir yaratık sürünerek geldi ve sinirle Ninn'lere hırladı. Ardından göletin kenarında durdu.

Eric, Keeah'a, "Bu da ne böyle?" diye fısıldadı.

Prenses başını salladı. "Bilmiyorum."

Yaratık, bir anda sanki canı yanmış gibi tiz bir çığlık attı.

Loş ışıkta Eric, yaratığın dört pençeli ayakları, kalın bacakları ve uzun bir gövdesi olduğunu görebildi.

Derisi, kocaman kafasından, uzun ve sivri uçlu kuyruğuna kadar simsiyah ve pütür pütürdü.

Kafasının tepesinde yarasa kulağı gibi duran bir sıra, kocaman kulakları vardı. Bu çirkin yaratığa sadece bakmak bile Eric'in midesini bulandırmaya yetmişti. Güçlkle yutkundu. "Bu, garip ve korkunç bir canavar."

Keeah, "Ya bu Sparr'ın gizli silahıysa?" diye sordu.

Eric ayağını yerde tutabilmek için çabalıyordu. "Belki de Sparr'ın sırrı budur. Rüyamda, Sparr'ın bildiğimi düşündüğü sırrı. Evcil hayvan olarak bir canavar beslemesi."

Aniden, yaratık göletin yanına gidip höpürdeterek su içmeye başladı.

Keeah, “Hadi çıkalım buradan.” diye fısılda-
dı. “O Şey, her an bize saldırabilir.”

Eric titremeye başlamıştı. “Bekle...”

YaratıŐın göletinin suyundan iiŐini izlediler.
Sonra birbirlerine ve yine yaratıŐa baktılar.

Gördükleri karşısında hepsinin gözleri ŐaŐ-
kınlıktan kocaman olmuştu.

Eric’in nefesi kesilmişti. Hafifçe, “Hayır!”
dedi. “Bu... olamaz!”

* *
Sekiz *
*

SPARR'İN SİRRİ

Yaratık, göletin suyundan içtikçe değişmeye başladı. Kara, sert derisi bir şekilde çekili-verdi. Keskin pençeleri birer birer kayboldu. Pençelerinden ikisi ellere, diğer ikisi de bacaklara dönüştü.

Kafasının derisi solgun ve dümdüz bir hâl aldı. Kolları ve bacakları uzadı.

Aniden, yaratık ayağa kalktı. Tıpkı bir adam gibiydi.

Canavardan geriye kalan tek şey, kulaklarının arkasındaki iki yüzgeçti.

Eric nefesini tuttu. “Bu, inanılmaz!”

Adam, kuvvetli kollarını havaya kaldırdı.

Derinden gelen, korkutucu bir kahkaha, mağaranın duvarlarında çınladı.

Bu adam, Lord Sparr’dı!

Eric ve Keeah, nefes bile almadan hızla mağaradan sürünerek çıktılar ve koşmaya başladılar.

“Buna inanamıyorum!” diye fısıldadı Eric. “Sparr, bir canavar! Bir yaratık! Sürünge hayvan gibi bir şey!”

Keeah titriyordu. “Khan’ın bize söylediklerini hatırladın mı? Şafağın Kırmızı Gözü, Sparr’ı yakmış. Belki daha da kötüsünü yapmıştır, belki de onu bu canavara çevirmiştir.”

Eric, “Evet ve tekrar insan şeklini alabilmesi için bu havuzdan su içmesi gerekiyor; eğer içmezse o... şeye dönüşüyor! Belki de bu, onun sırrıdır! Tıpkı rüyamdaki gibi!”

Julie, Neal, Max ve Khan onlara doğru koştu.

Julie, “Siz iyi misiniz?” diye sordu.

Keeah, “Gördüklerimize inanamayacaksınız! Orada bir...” Cümlesini bitirme şansı olmadı.

Lord Sparr gölgelerin arasından beliriverdi.

Büyücü hırıltılı bir sesle, "Ninn'ler!" diye bağırdı. "Onları buldum." Gözleri çocukların gözlerine kenetlenmişti.

Bir anda Neal gülmeye başladı. "Bakın, Bay Özel Efekt geri gelmiş! Çocuklar, bırakın da bunu ben halledeyim!"

Eric, Neal'ı uyarmaya çalıştı. "Neal, yapma!"

Neal, ellerini kulaklarının arkasına koyup sanki yüzgeç gibi oynatmaya başladı. "Sahte Sparr! Sahte Sparr!"

Sonra büyücüye doğru yürüdü ve tam önünde durup elini yumruk yaptı. "Şimdi senin sahte bedenine sıkı bir yumruk atacağım!"

Keeah, "Neal, yapma! O, gerçek..." diyecek oldu.

Pat! Neal'ın yumruğu Sparr'ın vücuduna sertçe çarptı.

Neal kaşlarını çattı. "Ama içinden geçip gitmesi gerekiyordu." Julie'ye döndü. "Sende öyle olmuştu."

Julie, "Neal..." dedi.

Neal ise hâlâ Sparr'ı yumruklamakla meşguldü. Pat! Pat!

“Şimdi anladım.” dedi Neal sessizce.

Büyücü, “Ninn’ler!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Yol, bir anda kırmızı yüzü savaşımlarla doldu.

Çocukların etrafı sarılmıştı.

Keeah'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. “Senin sırrını biliyoruz, Sparr! Sen bir canavarsın!”

“Hem de ürkütücü bir canavar.” dedi Eric. “Şu anki hâlimden bile daha ürkütücü üstelik!”

Büyücünün dudakları şeytani bir gülümsemeye kıvrıldı. Gözleri karardı ve mor yüzgeçleri kıvrılmaya başladı.

“Artık buradan hiç çıkamayacaksınız!” Büyücünün kuvvetli elleri Neal'ı yakasından kavradı.

Neal tiz bir çığlık attı. “O el şakası yüzünden değil mi, ellerimi kulaklarımın arkasına koyup öyle yaptım diye? Bundan hoşlanmadın.”

“En iyi arkadaşımı rahat bırak!” diye bağırdı Eric. Bütün kuvvetiyle Sparr'ın ayağına bastı.

“Ahhh!” Büyücü, Neal'ı bıraktı.

Khan, "Bu taraftan bir kaçış kokusu alıyorum!" diye bağırdı.

Altı arkadaş hızla dar bir yola girdiler. Hâlâ volkanın derinliklerine iniyorlardı.

Sparr, onların ardından eğildi ve tünellerin arasından bir kurşun gibi, garip sözcükler söyleyerek geçmeye başladı. "Selem! Ala! Kavitt!"

"Sensin o!" diye bağırdı Julie.

Kıvrılan yolda Eric ve Keeah önde gidiyorlardı.

Aniden, yol ikiye ayrıldı. Önlerinde iki tünel uzanıyordu, ikisi de karanlıktı.

Keeah, "Sola! Sola!" diye haykırdı.

Eric, hızla ellerine baktı. Karar veremiyordu. Sol? Sol? Tünele doğru koşmaya devam ediyordu. Daha hızlı koştu.

Prenses, "Acele et!" diye bağırdı.

Sağ? Sol? Ne? Bu, saçmalık! Bütün o duman ve karanlığın içinde hiçbir şey göremiyordu.

Eric, tünellerden birini seçti ve hızla koşmaya başladı. Sparr'dan mümkün olduğunca uzağa kaçmaya çalışıyordu. Onun sırrını keşfetmişti.

Şimdi de sesler sanki etrafında dönmeye başlamıştı. Her yerden tıslamalar, ayak sesleri

ve fokurtular yükseliyordu. Eric hızla arkasına bir bakış attı.

Karanlıktı. Keeah'ı hiçbir yerde görememişti.

Durmak için yavaşladı. "Çocuklar? Orda mısınız? Tanrım, lütfen cevap verin!"

Cevap yoktu.

Eric güçlükle yutkundu. "Sp... Sparr? Lütfen cevap verme..."

Yine cevap yoktu. Karanlık tünelde, tek başındaydı.

Önünü arkasından, sağını solundan ayırt edemiyordu.

"Neredeyim ben?"

Ssss! Aniden yerden ateş gibi bir lav çıktı ve geniş mağaranın duvarlarına çarptı. Dumanlar içindeki kırmızı lav, karanlıkta uzaklaşıp kayboldu.

Eric'in nefesi kesilmişti. "Bu bir göl, bir lav gölü!"

Nerede olduğunu biliyordu.

Onu bulmuştu.

Alev Odası.

* *
DOKUZ *
*

Tehlike Çeşmesi

Puff! Yine bir ateş topu. Gölün merkezindeki garip bir çeşmeden geliyordu. Çeşme, kayalaşmış katılaşmış lavlardan oluşmuştu.

Sonra Eric başka bir şeyi daha fark etti.

Çeşmenin tepesinin yanında onun püskürttüğünden korunmuş hâlde duran camdan bir kubbe vardı. Kubbenin içindeyse garip, siyah bir şey. Bu, üzerinde kırmızı bir mücevher olan zırhlı bir eldivendi.

Eric kendi kendine, “Şafağın Kırmızı Gözü.” diye mırıldandı. “Tıpkı Demither’in söylediği gibi.”

Ne yazık ki önemli bir sorun vardı. Çünkü çeşme, fokurdayarak yanan bir lav göletinin tam ortasında bulunuyordu. Bir adım atsa kı-zartma olabilirdi. Sonra Demither’in diğer söylediklerini de hatırladı.

Buzdan Köprü’yü geçin.

Eric, lav göletinin etrafında dolaşmaya başladı. Lavın yüzeyindeki bir şeyler, garip görünüyordu.

Bazı yerler hareketli değildi. Göletin yanında diz çöküp dikkatle lavın yüzeyini inceledi.

Fokurdayan yüzeyin üzerinden dar bir şerit geçiyordu. Kenardan küçük adacığa giden, camdan bir şeride benziyordu.

“Buzdan Köprü!” Dikkatle köprüye doğru bir adım attı. Köprü onu taşıyordu. Bir adım daha attı. Kendini ip üzerinde yürüyen cambazlar gibi hissediyordu, ama yürümeye devam etti.

Yolun yarısına gelmişti. Adacığa, çeşmeye ve Göz'e giden yolun yarısı!

Huşş! Çeşme dev bir ateş topu püskürttü, alevler tavana çarpıp dev gölün ortasında kayboldu.

Tıss! Kayalar sürekli düşüyordu. Ama Eric yoluna devam etti. Onu almadan geri dönemezdi.

Kendi kendine sertçe, "Lord Sparr'ı durdurmamız gerek!" dedi.

Huşş! Çeşme yine püskürmeye başlamıştı. Tıss!

Eric, bir dahaki püskürmeye kadar ne kadar zamanı olduğunu hesaplamaya çalışıyordu. "Bir... iki... üç... dört..."

Huşş! Tıss!

"Dört saniye." Derin bir nefes aldı, köprünün sonuna kadar gidip bir sıçrayışta yere atladı. Çeşmenin tabanındaydı.

Bir...

İki hızlı hareketle çeşmenin üzerine çıkıvermişti. Bir kayayı kullanarak cam kubbeyi kırdı ve eldiveni aldı.

İki...

Çeşmenin tabanına atladı, ama kayalar ince bir kül tabakasıyla örtülmüş olduğu için den-
gesini kaybedip yere düştü. “Off!”

Üç...

Eldiven elinden düşmüştü.

“Hayır!” diye haykırdı. Eldiveni yakalamak için uzanıp el yordamıyla aradı.

Dört!

Puşş! Erimiş kayalar çeşmeden patlayarak çıkıp tavana vurdu. Sonra da düşmeye başladı.

Eric eldiveni bulup eline taktı.

Sanki ateş gibi kayalar tam üzerine geliyordu. Kendini korumak için kollarını kaldırırken, “Hayır!” diye bağırdı.

Aniden Şafağın Kırmızı Gözü parlamaya başladı.

Bam! Bam! Bam! Eldivenin parmaklarından kırmızı ışıklar çıkıyordu. Erimiş kayalar havada parçalara bölündü. Arkalarında hiçbir şey bırakmadan tek tek yok oldular.

Eric’in eli, hiç durmadan hareket ediyordu. Göz’ü kontrol edemiyordu, her şeyi patlatmaya başlamıştı.

Bam! Bam! Çeşmenin kendisi parçalara bölündü.

Eric, "Eldiven dur! Göz dur!" diye bağırdı.

Ama Şafağın Kırmızı Gözü durmuyordu.

Eric ayaklarının üzerinde durmaya çalışarak Buzdan Köprü'ye doğru koştu, ama Göz, elini kontrol ediyordu ve köprüyü patlattı!

Buzdan Köprü, milyonlarca parçaya ayrılırken Eric kendini kenara attı.

Mağaranın duvarları sarsılmaya başlamıştı.

Nefesi kesilmişti. "Sanırım, pek de iyi olmayan bir şey başlattım!"

O sırada biri, "Eric!" diye bağırdı.

Döndü. Bu, mağarada ona doğru koşan Keeah'ın sesiydi. Keeah'ın hemen arkasında Julie, Neal, Khan ve Max vardı.

"Göz'ü aldım!" diye bağırdı. "Ama kontrol edemiyorum."

Bam! Bam! Eldiven, arkadaşlarının hemen arkasında duran duvarı patlattı.

Keeah, "Anladık!" diye bağırdı. Koşup Eric'in elini yakaladı. Birden eldiven sakinleşti. Sanki Keeah'ın ellerinden bir güç onunkisine akıyordu.

Julie, "İyi iş çıkardın, Eric!" diye bağırdı.
"Onu buldun!"

Max, "Tebrikleri sonraya saklayalım." diye araya girdi. "İşte, Lord Sparr geliyor."

Keeah, "Eric'in elini yakalayın." diye bağırdı.

Neal, Julie, Khan ve Max ellerini, Keeah ve Eric'in ellerinin üzerine koydular. Keeah eldiveni uzaktaki duvara odakladı.

Buuuum! Göz, volkanın duvarında koca bir delik açtı! Gün ışığı içeri girdi.

Göz'ün gücü, çocukları yerden havalandırdı ve açılan delikten bir kurşun hızıyla dışarı çıkmalarını sağladı.

Volkanın duvarları bir bir yıkılmaya başlamıştı. Lord Sparr ise arkalarından, "Sizi takip edeceğim... sonsuza kadar!" diye bağıırıyordu.

On

Eye Giden Kapı

Altı arkadaş son hızla volkandan çıkarken Eric, "Vay canına!" diye bir çığlık attı.

Sonra... Pat! Pat! Paaaat!

Bir duvara çarptılar. Neyse ki çarptıkları yer kumdan oluşan yumuşak bir duvardı. Bu, bir kum tepesiydi.

"Dışarıdayız!" diye bağırdı Julie. "Yaşasın!"

"İşte ordalar!" diye haykırdı bir ses. Galen, hızla onlara doğru geliyordu ve hemen arkasında da canavarları bağlama işini bitirmiş olan Lumpy'ler vardı.

Max, "Evet!" diye cıvıladı. "Efendim kurtulmuş!"

Keeah, "Göz'ü aldık!" diye bağırdı.

Galen'in gözleri parladı. "Dostlarım , çok iyi bir iş çıkardınız!" Eldiveni dikkatlice Eric'ten aldı. Dikkatlice kavrayıp Leep'in yelesindeki altın kutuya yerleştirdi.

Yaşlı büyücü, "Hemen Kano'yu terk etmeliyiz!" dedi. "Keeah, babanın gemisi kıyıda bizi bekliyor. Yukarı dünyaya çıkan merdivenler de orada belirdi. Max, hadi gel. Acele etmeliyiz."

Max, bir kerede Leep'in başına atladı. "Çıkış, batıda! Eski bilmece diyor ki, olduğu yerde görünmez!"

Eric iç çekti. "Bir bilmece daha mı? Droon'da hiçbir şey kolay olamaz mı?"

Khan, "Bu, işleri kolaylaştırır!" dedi. Kumun üzerine ağır bir şey bıraktı. "Pasha (Paşa)'dan bir halı!"

Julie heyecanla atıldı. "Bu, bir uçan halı!"

Neal, "En iyi kaçış aracı!" diye ekledi.

Khan havayı koklarken, "Acele etsek iyi olur." diye bağırdı. "Groggle (Grogıl)'lar... bir sürü. Hızla bize yaklaşıyorlar!"

Dumanın ardından düzinelerce Ninn göründü, Groggle denen çirkin uçan kertenkelelere binmiş geliyorlardı. Koca kanatlarıyla karanlık havayı daha da karartıyorlardı.

“Kiuvv! Kiuvv!” diye haykırdı Groggle’lar.

Julie, “Hadi, bu bebek ne kadar hızlı gidebiliyor bir öğrenelim.” dedi. “Herkes halıya! Hadi, uç bakalım!”

Halı, rüzgârda havalandı ve volkanın üzerinden hızla uçtu. Galen, Max, Khan ve Lumpy’ler dörtnala giderken, Julie de kumulların üzerinden hızla geçen halının bir köşesine sımsıkı tutunmuştu.

Ama uçan Groggle’lar da oldukça hızlıydı. Çocukları, her geçen saniye daha da yaklaşarak kilometreler boyunca takip ettiler.

Eric, çölü dikkatle inceliyordu. Kum tepelerinin ortasında tek bir kaya vardı. Bu, çölün ortasında dimdik uzanan, kocaman ve uzun bir kayaydı.

Keeah, “Şu kayaya dikkat!” dedi.

“Evet.” diye ekledi Neal. “Kesinlikle ona çarp-mak istemeyiz.”

Eric, "Doğru..." diye başlayacak oldu, ama sonra kafasını salladı. "Hayır, tam üzerine sür! Bilmece, çıkışın olduğu yerde görünmediğini söylüyor. Çıkış, kayanın içinden!"

Julie, "Emin misin?" diye sordu.

"Güven bana!"

Kiuvv! Groggle'lar artık tam arkalarındaydı.

Kaya da tam önlerinde.

Neal, halıya sıkıca tutunup gözlerini kapatırken, "Bence tam bir kaya gibi." dedi. "Umarım bu, işe yarar!"

Kayanın çevresinde hava açıldı, her şey normal görünüyordu. Yine de, çocuklar üstüne gitmeye devam ettiler.

Kayaya doğru... gittiler!

Fuşş! O anda halı kayaya çarptı ve kaya bir deliğe, etrafındaki hava da taştan bir duvara dönüştü.

Ninn'ler, "Aahhh!" diye haykırdılar. Çünkü, Groggle'ları neredeyse duvara çarpıyorlardı.

Çocuklar, ağaçlar, nehirler ve çayırlarla dolu bir dünyaya giriyorlardı. Eric, "Oleyy!" diye bağırdı, bir yandan da halıya sımsıkı tutunuyordu.

Hava açık ve taptazeydi, tatlı tatlı kokuyordu.

Keeah, uzakta bir yeri işaret ederek, “Kano’dan çıktık!” dedi. “Şimdi de kıyıya doğru gidiyoruz.”

Dakikalar sonra kumlu bir sahile indiler. Masmavi okyanus, ufukta hafifçe kıpırdıyordu. Eric’in evine giden merdivenler ise kumsalın metrelerce yüksekine uzanarak pırıl pırıl parlıyordu.

Büyük, ahşap bir gemi huzur dolu bir koyda ilerliyordu. Beyaz ve pembe yelkenleri, mavi bir bacası vardı. Gemi, ön kısmından arkasındaki ikiz kanatlara kadar keskin hatlarla uzanıyordu.

Keeah, “Bugün, biz kazandık.” dedi. “Sparr’ın bir çeşit... yaratık olduğunu öğrendik.”

Eric, “Arada bir o yaratığa dönüşüyor.” diye ekledi. “Tekrar insan olabilmesi için de cadının göletindeki sudan içmesi gerekiyor.”

Neal, “Bu çok garip.” dedi. “Rüyalarımızın her biri gerçeğe dönüştü...”

Eric başını salladı. “Droon hakkında bilmediğimiz daha pek çok sır var.”

Julie, “Şu, cadı Demither’in hikâyesi gibi mesele.” diye ekledi. “Çok garipti ve bir bakıma da üzücüydü.”

Keeah gülümseyerek derin bir nefes aldı. “Bana annemin hayatta olduğunu, lanetlenmiş bir hâlde bir yerlerde tutulduğunu söyledi. Eğer öyleyse onu bulup kurtaracağım.”

Eric, “Sana yardım edeceğiz.” dedi. “Olabildiğince çabuk geri döneceğiz.”

Neal, “Kesinlikle.” diye atıldı. “Ben varım!”

Julie, “Hepimiz varız.” diye ekledi.

Çocuklar merdivene doğru ilerlerken pilkalardan biri, arkalarından inledi. Hırr!

Çocuklar kıyıya, doğru gelen Galen , Max ve Khan’ı görmek için dönüp onlara el salladılar.

Eric, Keeah’a dönerek, “Şimdi güvendesiniz.” dedi. “Merdivenler kaybolmadan gitsek iyi olacak.”

Keeah el sallarken, “Droon’un büyüü sizinle. Ne zaman geri döneceğinizi size o söyleyecektir!” diye bağırdı.

Üç arkadaş büyülü merdivenleri hızla tırmandılar. Merdivenin sonuna geldiğinde Eric, son bir kez dönüp Droon'a baktı.

Julie, "Umarım bu macera hiç bitmez." dedi.

Eric gülümsedi. "İçimden bir ses bitmeyeceğini söylüyor. Daha bilmediğimiz pek çok sır var."

Neal, "Ve yapmamız gereken pek çok şey..." diye ekledi.

Julie bir kahkaha attı. "Burada, yukarı dünyada da yapmamız gereken bir sürü iş var. Bodrumu temizleyeceğimize söz verdik, unutmadınız değil mi?"

Hepsi birlikte son basamaktan bodruma çıktılar. Neal ışığı yaktı.

Klik! Droon kaybolmuş, onun yerini düz beton almıştı.

Eric, "Evdeyiz." diye mırıldandı. Tokmağa uzanarak kapıyı açtı.

Üç arkadaş bodruma çıktılar. Oldukça dağınık olan bodruma.

Ve işe koyuldular.

TONY ABBOTT ÜZERİNE

Tony Abbott, genç okuyucuları için eğlendirici çok sayıda öykü yazmıştır. Çocukluğundan beri o da Eric, Julie ve Neal gibi düş gücünü aşan ve diğer dünyalara açılan kapıları bulmayı düşlemiştir.

Artık çocukluk çağını geride bırakmıştır. Galen Uzunsakal kadar da yaşlı değildir, ama bu kapılardan bazılarını bulduğuna inanmaktadır. Onun kapıları kitaplardır.

Tony Abbott, karısı ve iki kızıyla birlikte Connecticut'ta yaşamaktadır.